

MANIFEST DELS CATALANS I CATALANES D'AMÈRICA DEL NORD

Davant de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol (TC) sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovat per les Corts espanyoles i ratificat pel poble de Catalunya l'any 2006, els sotassignants ens adherim a aquest Manifest per:

1. DENUNCIAR les anomalies del Tribunal Constitucional que ha sentenciat sobre l'Estatut:
 - a. Per procediment: el mandat de tres dels dotze membres del TC va expirar ara farà pràcticament dos anys i no han estat renovats; un altre magistrat va morir durant el seu mandat i tampoc no ha estat renovat amb l'aquiescència dels dos partits principals de les Corts espanyoles (necessaris per formar la majoria exigida per la Constitució per a nomenar nous magistrats, evitant-ne així la renovació).
 - b. Per biaix polític: el bloqueig en la renovació dels magistrats s'ha fet amb la connivència d'un dels partits responsable del recurs d'inconstitucionalitat sobre el que acaba de fallar el TC, evitant així donar entrada a nous magistrats. A això, cal afegir que dels dotze membres, només un d'ells és català, amb la qual cosa, la sensibilitat catalana ha quedat manifestament limitada en la sentència.

2. DENUNCIAR l'efecte demolidor que la sentència ha tingut sobre els aspectes més importants del text estatutari:
 - a. El TC ha negat tota validesa a l'afirmació catalana de nació, vulnerant els acords polítics que animaven el pacte constitucional de 1978 i la lògica conceptual que s'articulava darrere el concepte de "nacionalitat" recollit a l'article 2 de la Constitució espanyola. Aquesta decisió topa amb els principis universals dels pobles, reconeguts per la Carta fundacional de les Nacions Unides (i en subsegüents resolucions d'aquest organisme), com ara el dret a l'autodeterminació.
 - b. El TC ha reduït el reconeixement i protecció jurídica del català de llengua "preferent i normal" a llengua "normal". Tot i que continua contemplant el català com a llengua "normalment vehicular" a l'ensenyament, la decisió del TC crea un enorme espai d'inseguretat jurídica i posa en perill la posició de llengua nacional del català.
 - c. El TC ha esmenat els aspectes més importants del pacte polític sobre el sistema de finançament autonòmic fins a deixar-lo pràcticament inoperant:
 - i. A l'article 206.3, que regula els recursos financers de la Generalitat, el TC ha anul·lat la clàusula final "sempre que duguin a terme un mateix esforç fiscal similar". Sense aquesta condició, el TC torna a donar preeminència absoluta a la idea d'igualtat (de resultats) de les autonomies peninsulars. La Generalitat no pot controlar cap increment de recursos propis mitjançant nous impostos o simplement com a resultat de més recaptació (per exemple, lluitant contra el frau fiscal), que han de ser compartits mitjançant el principi de solidaritat. Sense la garantia mínima introduïda per aquella clàusula, desapareix tot incentiu a millorar els serveis públics a Catalunya o a fer qualsevol mena de política tributària autòctona (per altra banda, tant comuna entre els estats de les federacions nord-americana o canadenca).
 - ii. El TC indica que l'article 206.5 de l'Estatut fa referència solament als "mecanismes d'anivellament" (és a dir, els fons de compensació interterritorials explícits) quan estableix que l'anivellament entre autonomies no pot fer retrocedir Catalunya en el rànquing inicial de rendes per càpita entre comunitats autònomes, perpetuant una situació injusta que limita el creixement econòmic català i, per tant, el seu desenvolupament social. Amb aquesta exclusió, l'Estat pot fer servir tots els altres instruments fiscals a

- la seva disposició (impostos, despesa social, infraestructures) per continuar alterant injustament (com passa ara) l'ordenació inicial de rendes regionals.
- iii. Finalment, el TC dicta, en la seva interpretació de diverses disposicions addicionals, que el nivell d'infraestructures i les cessions d'impostos depenen sempre de l'aprovació de les Corts de l'Estat. Aquesta interpretació converteix l'Estatut, que és una llei orgànica aprovada mitjançant un tràmit establert constitucionalment, en una llei derogable per qualsevol llei pressupostària o equivalent de rang comú.
 - d. El TC ha negat el pacte polític (històricament reclamat pel poble de Catalunya) per establir un sistema judicial català autònom i ha restringit l'esfera del Dret Civil català, alterant el dret democràtic dels ciutadans espanyols i catalans a regular-se.
3. DENUNCIAR enèrgicament el que considerem una interpretació clarament restrictiva de la Constitució espanyola de 1978. La Constitució espanyola va ser pensada, tant en l'esperit com en la lletra, com un document ampli que pogués recollir les aspiracions dels diversos pobles de l'Estat espanyol. Redactada i aprovada en una situació difícil de transició cap a la democràcia (amb un intent de cop d'Estat), la Constitució va ser concebuda com un instrument capaç d'admetre el desplegament progressiu i pacífic de la voluntat dels pobles, com ara el de Catalunya. La sentència del TC frena aquestes aspiracions i obliga a Catalunya a viure sota una autonomia de poca volada, com a molt equivalent a l'autonomia purament administrativa que satisfà, en els seus casos legítimament, les demandes de certes regions de l'Estat espanyol.
 4. DEPLORAR el fet que aquesta sentència restrictiva s'afegeix a la discriminació sistemàtica que pateix Catalunya en diversos àmbits claus de la vida política, econòmica i social a l'Estat espanyol – des del bloqueig constant de la formació de seleccions esportives nacionals pròpies fins a un règim fiscal que grava amb excés Catalunya i que afecta injustament els seus serveis públics.
 5. ANIMAR a les forces polítiques catalanes i a la societat civil catalana a buscar pacíficament una solució al cul-de-sac polític en què es troba Catalunya, que inclogui la possibilitat d'exercir el dret a l'autodeterminació i, si així ho decideix una majoria del poble català, la formació d'un estat de dret propi al si de la Unió Europea.
 6. DIFONDRE el contingut d'aquest manifest en les instàncies polítiques i socials de Catalunya així com fora de Catalunya perquè entenem que als països amb tradició democràtica, el principi de voluntat popular ha de regir sobre la resta. Amb aquesta sentència, el Tribunal Constitucional fa una interpretació restrictiva de la Carta Magna espanyola, i l'actuació dels dos principals partits de les Corts espanyoles trasllada la idea de que és més important controlar un tribunal polític i esbiaixat que acceptar la voluntat del poble expressada en un referèndum.

Amèrica del Nord, a 10 de juliol del 2010